

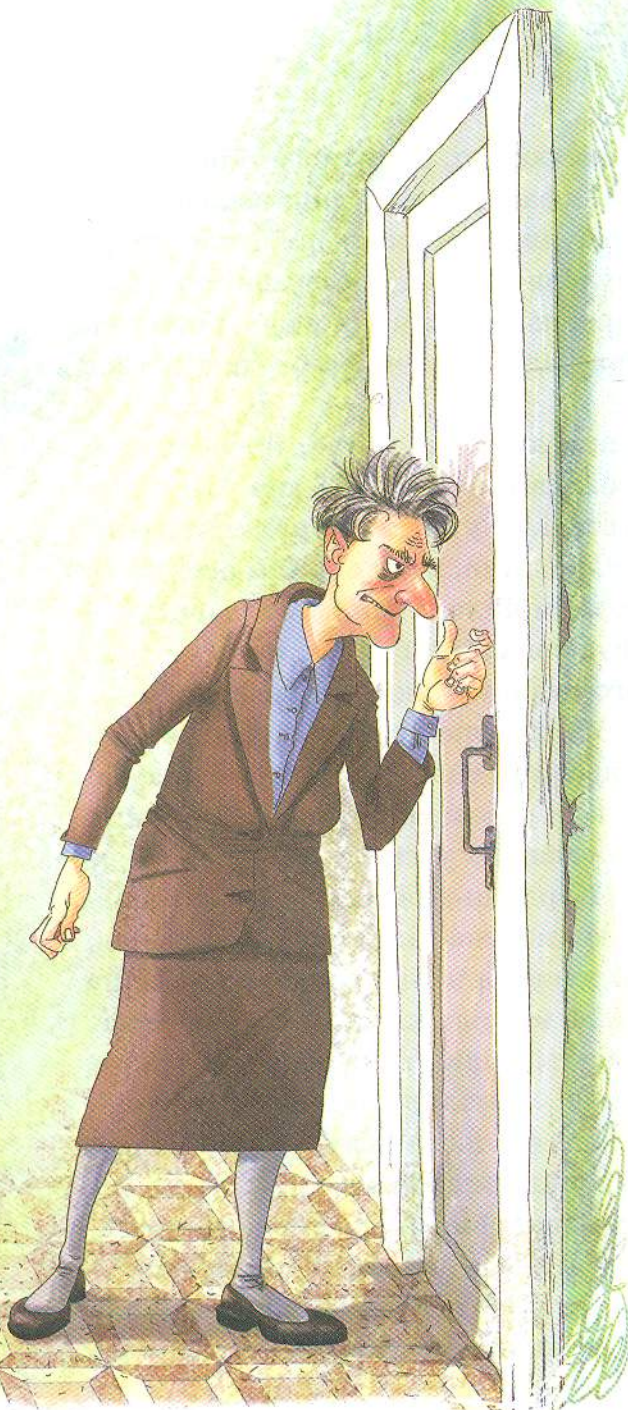
Гидке каченя

Моллі Мун поглянула на свої рожеві, поцятковані ноги. Але то не вода у ванні так старанно пофарбувала їх, наче вона не мала інакшої фарби. Її ноги завжди були такого кольору. І такі худющі. Можливо, настане один чудовий день і її незграбні колінкуваті ноги перетворяться на гарненькі ніжки, як у казці про гидке каченя, яке обернулося на лебедя. Авжеж, треба сподіватися на краще...

Моллі відхилилась на спину, лягла на м'яке, кучеряве каштанове волосся. Лампа денного світла блимала вгорі, на поплямованій мухами, облупленій стелі, де у вогких закутках зеленіла бридка цвіль. Вода заповнила її вуха, і світ сприймався тепер немов крізь густий туман. Моллі мрійливо заплющила очі...

Надворі стояв листопад, був звичайний вечір. Вона лежала в заяложеній ванні старезного будинку, який називався Хардвіцький сиротинець. І враз Моллі уявила, що шугає, немов пташка, поїд хмари і вже з височини дивиться на сірий шиферний дах сиротинцю й на сад, увесь оповитий ожиною. Злетівши подумки вище, вона кинула погляд на узгір'я, де лежало їхнє селище Хардвік. Ще вище — і Хардвіцький сиротинець зробився зовсім крихітним. Аж ось видно вже ціле місто Браєрсвіль. Оскільки Моллі летіла дедалі вище та вище, вона бачила іншу частину країни та узбережжя, де морські хвилі обіймали берег. Її мрії сягнули в неозорий всесвіт, звідки вона тепер споглядала землю. Яка приємна насолода!.. Моллі любила літати в уяві, втікаючи далеко-далеко від клопотів цього світу. І часто в такому злеті вона відчувала якесь невимовне щастя.

Цього осіннього вечора зненацька її навідало дивне відчуття, ніби сьогодні з нею має трапитися якась дивовижа. Коли востаннє з нею таке сталося, то й справді дещо відбулося: вона знайшла в селі кимось покинутий недоїдений пакет цукерок. А ще до того

їй теж вельми пощастило: вона ввечері дивилася телевізор цілі дві години замість однієї, і їй, на диво, навіть не перепало. Моллі загадалася, яка ж приємна несподіванка завітає до неї цього разу. Відтак вона розплющила очі — і повернулася з далеких мандрів у ванну. Моллі зиркнула на своє викривлене віддзеркалення на спідньому боці хромованого крана. Ой лишенько! Невже вона й справді така потворна? Оцей рожевий кавалок тіста — її обличчя? А оця картоплина — її ніс? А малесенькі зелені вогники — її очі?

Унизу щось застукотіло. Дивно, адже тут ніколи нічого не ремонтують. Потім Моллі втямила, що то гримають у двері ванної кімнати. От халепа! Моллі підскочила й торохнулась головою об трубу. У двері щосили гамселили, а відтак почувся пронизливий вереск:

— Моллі Мун, відчиняй двері зараз же! Інакше я дістану запасний ключ!

За дверима брязнули ключі. Моллі кинула по-

гляд на рівень води у ванні й мало не скрикнула. Він був значно вищим за дозволений! Дівчинка схопилася, мерщій метнулася спускати воду, а потім зірвала з гачка рушник. І зробила це саме вчасно — двері розчахнулися. Міс Злобстон, мов гадюка, шаснула до ванної й, угледівши глибину набраної води, зморщила свого лускатого носа. Вона хутко засукала рукав кофтини й заткнула пробкою отвір.

— Я так і знала! — засичала вона. — Умисне порушення правил сиротинцю.

Очі міс Злобстон люто спалахнули, вона вихопила з кишені вимірну стрічку. Висмикнувши металеву смужку і зловтішно соваючи штучною щелепою, вона кинулась вимірювати, наскільки вище набрала Моллі води понад червону лінію, окреслену по стінках ванни. Зуби Моллі цокотіли, коліна враз посиніли й укрилися плямами. Незважаючи на крижаний протяг, що свистів крізь тріщину в шибці, її долоні почали пітніти — з ними таке завжди коїлося, коли вона хвилювалася або нервувалась.

Міс Злобстон струсила мокру стрічку, витерла її об сорочку Моллі, і стрічка чвиркнула, мов змійка, в коробочку. Моллі ледве спромоглася поглянути у вічі жилавій незаміжній жінці, яка через коротко стрижене сиве волосся та ріденькі вусики нагадувала більше містера, ніж міс.

— Води у ванні — тридцять сантиметрів завглибшки! — заявила міс Злобстон. — А якщо додати ще й ту воду, яка збігла в отвір, поки я гримала в двері, то виходить фактично сорок сантиметрів. Ти знаєш, що у ванну дозволено набирати десять сантиметрів води? Твоя ванна перевищила норму в чотири рази, і таким чином ти витратила свої

наступні три ванни. Отже, Моллі, тобі заборонено купатись у ванні наступні три тижні. А щодо покарання... — Міс Злобстон ухопила зубну щітку Моллі. Серце дівчинки тьохнуло. Вона знала, що це означає: улюблене покарання міс Злобстон.

Жінка блиснула на Моллі тьмяними чорними очиськами. Її обличчя спотворилось: видно, вона ненароком крутнула язиком свою штучну щелепу і та ніяк не ставала на місце. Вона тицьнула зубну щітку Моллі в руки.

— Цього тижня ти миєш туалети, і щоб жодної плями там не було! А ось щітка, якою ти чиститимеш унітази. І не здумай брати туалетну щітку — я з тебе очей не спускатиму!

Наостанок міс Злобстон задоволено прицмакнула штучними зубами й вийшла з ванної. Моллі знеможено сіла на краєчок ванни. Отаке! Передчуття якоїсь дивовижі, яке огорнуло її цього вечора, означало просто чергову халепу. Покрутивши в руках свою розколошкану зубну щітку, вона подумала, що її друг Роккі поділиться з нею власною.

Вона висмикнула вистріпану нитку з сірого, подертого, мов стара ганчірка, рушника. Ох, як добре було б загорнутися зараз у білий пухнастий рушник, про який співають у рекламі по телевізору.

Чистим і приємно ніжним

Стане кожен рушничок.

Наша «Хмарка білосніжна» —

Це найкращий порошок!

Моллі любила рекламу. Ще б пак — у ній розповідалося, яким розкішним може бути життя, і вона уявляла той яскравий, чудовий світ і залюбки поринала в нього. Багато роликів, звісно, були дурнуватими. Проте Моллі мала своїх «улюбленців». Герої таких роликів були наче її друзями, які щиро раділи, коли дівчинка подумки навідувалась до них у гості.

*Загорнись мерцій у свіжість —
в білосніжно-хмарну ніжність.*